

Professor Jacob Kornerup.

Mindetale i „Historisk Samfund for Københavns Amt“
29. April 1913.

Som Formand for Historisk Samfund vil jeg gerne med faa Ord mindes vort Samfunds gamle Ven og Æresmedlem Professor Jacob Kornerup.

Det er vist ofte saaledes, at „Æresmedlemmer“ væsentlig maa betragtes som en Forenings Dekorationsgenstand. Og det skal villigt indrømmes, at Prof. Kornerup dekorerede i vort Samfund, baade ved sin ædle Skikkelse og ved sit højt ansete Navn.

Men dette vort Æresmedlem lagde sig ikke til Rø paa sine Fortjenester, og allermindst iblandt os. Det var ham saa aabenbart en Glæde, at Samfundet blev stiftet, og det var ham kun en Opfordring mere til Arbejde. Alle veed, det er sandt, naar jeg siger, at ingen har gavnet og virket for dette Samfund som den gamle Professor. Han var ivrigt med i alle vore Foretagender, med Foredrag og Forklaringer af solideste Indhold.

Mange af os vil maaske navnlig mindes ham fra sidste Sommers Udflugt til Hornsherred. Især Timen i Selsø Kirke. De, der hørte og saa Prof. Kornerup her, forstod vist, at denne gamle Videnskabsmand var af den rette Art.

Man bliver jo ikke Videnskabsmand, saa det dæer noget, blot ved at indsamle lagttagelser og registrere dem. Nej, den rette Videnskabsmand ejer tillige den intuitive Evne, det poetisk indtrængende Blik, der ligesom fra det Fjerne ser, hvad der ligger bagved de ydre lagttagelser: Lovene, Betydningen af Kendsgjerningernes Tægsprog — ser Enkelthederne som Led af en stor Helhed eller ser det stoffige som et Udtryk for det aandelige.

Som Professor Kørnerup stod der i Selsø Kirke hin Sommerdag og talte om og forklarede alle de Enkeltheder, han kendte som ingen anden, og saaledes som han senere hen stod i Skibby Kirkes mærkelige Kor, forstod man, hvorledes denne Videnskabsmand gennem det alt-sammen var naaet til et Indblik ikke blot i vort Folks Historie, men i selve Menneskehistorien. Og man forstod, at her var en Mand, hvis dybe Dannelse var vunden gennem et nidkært Arbejde for at tyde det Sprog, som især Kirkebygningskunsten taler til os den Dag i Dag.

Det maatte slaa alle, hvor han passede godt inde i saadan en smuk gammel Kirke, passede netop som den, der gav de gamle Mure Mæle.

Vi vil prøve at hædre hans Minde ved, saa godt vi kan det, at tilegne os lidt af det Kendskab, han her røbede, til de historiske Minders Sprog.

Thomas Bredsdorff.